

ТУТ ВІЛЬБИЧІ НАД РІЧКОЮ СТОЯЛИ...

Там, де річка Путилівка витікає із джерел за Привітним і несе свої води у Горинь, стоїть село Пісників. Згідно із легендою, назва його досить лірична, бо походить від слова "пісня". Хоча із розповідей старожилів мені відомо, що моє село, зокрема його частина з боку Борбина, де тепер живуть Петро і Микола Фешуки, Микола Бондарук і Микола Збирун, мала назву Вільбичі. А нинішнє село було сплановане, розмірене у 1906-1907 роках у Великодній піст - відтак і назва Посників. Тоді було прокладено три вулиці, паралельні одна одній. Середню і центральну сполучили із Терешівською, Попереочною. Це відбулося під час Столипінської реформи, коли пріоритет надавався хутірському розселенню. Царська влада виділяла господарям, які переселялися на хутори, по 80 рублів для викопування колодязів. У моєму селі цим правом скористалися Борис Мална, Григорій Мурашко, Олександр Шило та інші.

На третій лінії - Довгошиївській утворилися хутори Червяків, Хоронжуків, а далі вулиця аж до будинку Молитви. Про це мені розповідав дідусь Назар Борисович Мална. Втім, підтвердженням цьому є так звана стара дорога, яка колись проходила від Вільбич до перехрестя доріг на Привітне-Посників. Обриси цієї старої дороги люди знають - вона від кладовища вела на згадане перехрестя. Бувало, мені бабуся казала: "Іди нарви зілля за старою дорогою". І я знав, що видолинок за городом - це і є стара дорога.

Від нашого городу дорога через поле повертала до Терешівської лінії. За городом Андрія Пархомея знаходився курган - найвища точка в селі. З часом колгоспні трактори його

розорали, але дехто у селі знає, де той курган знаходився.

Ще одна цікавинка - Городище, або, як кажуть у селі - замок, який знаходиться на притоці Путилівки. Жодних історичних даних за Городище не збереглося, однак існує припущення, що це укріплення зруйнувала монголо-татарська орда. Люди, які залишилися після набігу ординців, розселилися у лісах, які колись тягнулися довкола.

Старовинне поселення знаходилося біля річки, де нині мешкає Володимир Збирун. У дитинстві ми там знаходили всілякі черепки, короткі люльки, частини посуду. Олексій Гусар навіть знайшов кам'яну сокиру. Я разом із Михайлом Збируном відкопали ядро, яким довгенько забавлялися на замку, доки не вкинули у вогонь. Чимало таких знахідок передали у музейну кімнату. На жаль, дотепер нічого не збереглося.

Якось після дощу Остап Мурашко, з яким пасли корови, показав місце, де були хати: на ріллі виднілися залишки цегли, посуду. Це місце знаходилося біля річки (від замку - до В.Збируна). З роками усе було переорано...

Батько Олександра Гайдачука - Кіндрат розповідав, що на виході із села біля шляху на Довгошиї знаходилася корчма. У селі були водяний млин і кузня, хати були із солом'яними дахами, тож якщо дивитися згори, то воно повністю видавалося солом'яним. До того ж двері затуляли в'язками соломи. Ось такими у моїй пам'яті зберігаються спогади про Вільбичі-Пісників...

**Петро КОЗАК,
с. Посників.**